

Η Εκκλησία είναι “όασις πηγής ύδατος ζώντος”

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

“Η Εκκλησία είναι όχι μόνον η μαρτυρία της επί γης ευεργετικής ενσάρκου παρουσίας Αυτού, αλλά και ο συνεχιστής του έργου Αυτού. Προσλαμβάνει τον άνθρωπον απ’αρχής άχρι τέλους της ζωής του” υπογραμμίζει ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος στο μήνυμά του για την εορτή των Χριστουγέννων.

Επισημαίνει μάλιστα ότι η Εκκλησία καθιστά τον άνθρωπος “διά του Βαπτίσματος μέλος αυτής, εξημερώνει και κατακοσμεί τα ήθη του. Αρνείται οϊανδήτινα βίαν. Τρέφει πεινώντας, αποφυλακίζει φυλακισμένους. Είναι όασις πηγής ύδατος ζώντος εις την έρημον και μοναξιάν του κόσμου, τόπος προσευχής διά θεραπείαν των προσβληθέντων εκ της λοιμώδους νόσου του Covid -19 και προμηθεύς ποικίλης βοηθείας εις τους πληγέντας εκ των μέτρων προστασίας εξ αυτής”.

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ 2020

Ὁ Πατήρ εὐδόκησεν. Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο.

Καί ἡ Παρθένος ἔτεκε Θεόν ἐνανθρωπήσαντα.

Ἄσθήρ μηνύει. Μάγοι προσκυνοῦσι.

Ποιμένες θαυμάζουσι καί ἡ κτίσις ἀγάλλεται.

(Τροπάριον Αἰνῶν ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων)

Σήμερον ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει πανηγυρικῶς, δοξολογικῶς καί εὐχαριστιακῶς Θεοῦ συγκατάβασιν πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Σήμερον ἡ Ἐκκλησία κηρύττει εἰς τὰ μέλη της καί διαλαλεῖ εἰς τὴν οἰκουμένην καί σύμπασαν τὴν κτίσιν τὸν σύνδεσμον καί τὴν ἔνωσιν οὐρανοῦ καί γῆς καί τὴν συνάντησιν Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Σήμερον ἐπληρώθη ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, «ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καί ἐμπεριπατήσω» (Λευιτ. 26, 11- Β΄ Κορ. 6, 16). Σήμερον ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ ὑπερέβη τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ. Σήμερον ὁ Θεός ἐπλήρωσε τὴν κτίσιν συγγνώμης καί ἀφέσεως. Σήμερον ὁ Θεός ἐξαπέστειλε λύτρωσιν τῷ λαῷ Αὐτοῦ (Λουκ. 1, 68). Σήμερον ὁ Θεός «καταλλάσσει τὸν κόσμον Ἐαυτῷ ἐν Χριστῷ» (Β΄ Κορ. 5, 19). Σήμερον ὁ Θεός «ὑπερεῖδε τοὺς χρόνους τῆς ἀγνοίας» (Πράξ. 17, 30) καί τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου καί ἐπεσκέφθη αὐτόν ἐν τῷ Μονογενεῖ Υἱῷ καί Λόγῳ Αὐτοῦ.

Ἐνεργῶν ἐξ ἄκρας φιланθρωπίας ὁ Θεός, ἠϋδόκησε, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν κόσμον σωματικῶς καί ὁρατῶς ὁ ὁμοούσιος καί συμπάρεδρος τῷ Θρόνῳ Αὐτοῦ ὁ Λόγος καί ὁ Υἱός Αὐτοῦ ὁ Μονογενής καί ἀγαπητός. Κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν τῆς ἀγάπης «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν». (Ἰωάν. 1,14). Συνευδοκῶν τῷ Πατρί ὁ Υἱός προσέλαβε σάρκα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου. Προσέλαβε σάρκα λογικὴν καί ἔμψυχον καί ἐτέχθη σαρκὶ ἐκ τῆς Παρθένου. Οὕτως ἐπληρώθη ἡ τοῦ Ἡσαΐου πρόρρησις , «ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται Υἱόν καί καλέσουσι τὸ ὄνομα Αὐτοῦ Ἑμμανουήλ, ὃ ἐστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». (Ἡσαΐου 7, 14 / Ματθ. 1, 23). Ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός, «ὁ Θεός ἄνθρωπος γίνεται, ἵνα Θεὸν τὸν ἄνθρωπον ἀπεργάσῃται». Ὡς λέγει ὁ ἔγκριτος Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας ἅγιος Ἀθανάσιος , «ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος ἐνηνθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν καί αὐτός ἐφανέρωσεν ἑαυτόν διὰ σώματος, ἵνα ἡμεῖς τοῦ ἀοράτου Πατρός ἔννοιαν λάβωμεν» (Περὶ Ἐνανθρωπήσεως, 54). Πῶς ἐγένετο τοῦτο; Πῶς ἔλαβε χώραν σύλληψις καί τόκος ἄνευ σπορᾶς; Ἐγένετο, καθότι ὡς εὐηγγελίσθη ὁ ἄγγελος τῇ Παρθένῳ, τὸ «γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Υἱός Θεοῦ» (Λουκ. 1, 35) καί καθ' ὅτι, ὡς

γέγραπται, «Ὅπου βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις». Ἡ Παρθένος ἔτεκε Θεόν Ἐνανθρωπήσαντα, οὐχί θεοποιηθέντα ἄνθρωπον, διό καί ὡς Θεοτόκος μεγαλύνεται. Τοῦτο ἐγένετο οὕτω διὰ τήν ἀναγέννησιν, ἀνάπλασιν καί μεταμόρφωσιν ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὁ ἄνθρωπος προσελήφθη ἀπό τόν Θεόν ἐν Χριστῷ, ἵνα οὕτω τῆς Θεότητος μετάσχη, ὅπως «γένηται κοινωνός θείας φύσεως» κατὰ τόν ἀπόστολον Πέτρον (Πέτρ. Β΄, 1,4) καί «καινή κτίσις» κατὰ τόν ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν, (Κορ. Β΄, 5, 17- Γαλ. 6, 15). Ἡ εὐπρεπεστάτη αὕτη ἀλλοίωσις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀλλαγὴ δηλαδή αὐτοῦ ἀπό γῆινου εἰς οὐράνιον ἄνθρωπον, συντελεῖται μυστικῶς καί ἀληθῶς τῇ συνεργίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδή ὁ Ἐνανθρωπήσας Χριστός προσέλαβε ὅλον τόν ἄνθρωπον –ὅλον με ἀνείληφας ὅλος συναφεῖα ἀσυγχύτῳ- ψάλλει ἡ Ἐκκλησία.

Τό οὐρανοκίνητον καί θεοκίνητον τοῦτο μυστήριον μαρτυρεῖται κατερχόμενον καί τελεσιουργούμενον εἰς τόν ροῦν τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Ἀποκαλύπτεται εἰς τούς χρόνους τῆς ἀπογραφῆς τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου εἰς πᾶσαν τήν οἰκουμένην καί εἰς τούς τόπους τῆς οὐδαμῶς ἐλαχίστης οὔσης Βηθλεέμ τῆς ἀγίας. Εἰς αὐτό καλεῖται νά μετάσχη ἡ κτίσις ὅλη. Οἱ οὐρανοί δι’ ἀστέρος λαμπροῦ ὁδηγοῦν μακρόθεν μάγους σοφούς Περσῶν βασιλεῖς ἐρευνητάς τοῦ στερεώματος ὡς ἀπαρχήν τῆς ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησίας. Οἱ ἄγγελοι ἐξ οὐρανοῦ, ψάλλοντες τό «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη», καλοῦν ποιμένας ἀγραυλοῦντας καί καλλιεργητάς τῆς γῆς ἐκ τῆς πλησιοχώρου κώμης τῶν ποιμένων. Μάγοι καί ποιμένες ὁμοῦ προσέρχονται καί κύπτοντες εὐλαβικῶς προσκυνοῦν, προσφέροντες τά δῶρα αὐτῶν, καθότι «ἀναγνωρίζουν ἐν τῷ σπηλαίῳ ὡς βρέφος κείμενον τόν ἄχρονον».

Οὗτος, ὁ σάρκα φορέσας δι’ ἡμᾶς, σαρκί νηπιάσας, ἐν σπηλαίῳ γεννηθείς, ἐν φάτνῃ ἀνακλιθείς καί σπαργάνοις εἰλιχθείς, εἶναι ὁ «ἀρχόμενος ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα» (Λουκ.3, 23), γνωρισθείς καί πιστευθείς ὡς Ἰησοῦς Χριστός, Υἱός τοῦ Θεοῦ καί Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἀπό Ναζαρέτ, ὁ Θεάνθρωπος, ἐν τῇ μιᾷ ὑποστάσει Αὐτοῦ, ἐν δύο φύσεσι, θελήσει καί ἐνεργείαις. Εἶναι «ὁ χρισθείς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πνεύματι Ἀγίῳ καί δυνάμει καί διελθὼν εὐεργετῶν καί ἰώμενος τούς ἀνθρώπους» (Πράξ. 10, 38) καί διὰ τοῦ Σταυροῦ, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως καί τῆς Ἀναλήψεως Αὐτοῦ ἀναβιβάσας τό τῆς Ἐνανθρωπήσεως πρόσλημμα καί καθίσας αὐτό ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός καί θεώσας αὐτό.

Καθίσας ὁ Χριστός ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός, ἀπέστειλε παρ’ Αὐτοῦ Πνεῦμα Παράκλητον, Πνεῦμα παραμυθίας, Πνεῦμα φωτισμοῦ τῆς διανοίας καί δυνάμεως φρονήματος εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ. Τό ἔργον Αὐτοῦ τῆς συνδιαλλαγῆς τοῦ Θεοῦ καί ἀνθρώπου, τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης ἔτι καί πρὸς τούς ἐχθρούς, τοῦ ἁγιασμοῦ καί τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, ἀνέθεσε δι’ ἐπιτέλεσιν μέχρι συντελείας τοῦ

αἰῶνος εἰς τό σῶμα Αὐτοῦ τήν Ἐκκλησίαν, «τήν ὁποίαν ἠγάπησε καί ἑαυτόν παρέδωκεν ὑπέρ αὐτῆς», (Ἐφεσ. 5, 25) καί τῆς ὁποίας Οὗτος εἶναι ἡ κεφαλή. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὄχι μόνον ἡ μαρτυρία τῆς ἐπί γῆς εὐεργετικῆς ἐνσάρκου παρουσίας Αὐτοῦ, ἀλλά καί ὁ συνεχιστής τοῦ ἔργου Αὐτοῦ. Προσλαμβάνει τόν ἄνθρωπον ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους τῆς ζωῆς του. Τόν καθιστᾷ διά τοῦ Βαπτίσματος μέλος αὐτῆς, ἐξημερώνει καί κατακοσμεῖ τά ἥθη του. Ἀρνεῖται οἰανδήτινα βίαν. Τρέφει πεινῶντας, ἀποφυλακίζει φυλακισμένους. Εἶναι ὅσας πηγῆς ὕδατος ζῶντος εἰς τήν ἔρημον καί μοναξιάν τοῦ κόσμου, τόπος προσευχῆς διά θεραπείαν τῶν προσβληθέντων ἐκ τῆς λοιμώδους νόσου τοῦ Covid -19 καί προμηθεύς ποικίλης βοηθείας εἰς τούς πληγέντας ἐκ τῶν μέτρων προστασίας ἐξ αὐτῆς.

Τό ἔργον τοῦτο ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων καί ἡ μετ' αὐτῆς Ἀγιοταφική Ἀδελφότης, φύλαξ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, ἐπιτελεῖ εἰς τούς τόπους τῆς κατά σάρκα ἱστορικῆς ἐμφανείας τοῦ Χριστοῦ, σήμερον δέ εἰς τόν τόπον τῆς κατά σάρκα γεννήσεως Αὐτοῦ, εἰς τό ταπεινόν θεοδέγμον Σπήλαιον καί τήν πτωχήν φάτνην καί τήν μεγαλοπρεπῆ Κωνσταντίνειον καί Ἰουστινιάνειον Βασιλικήν. Ἐν ᾧ ἀναφωνεῖ ἐν χαρᾷ, «παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱός καί ἐδόθη ἡμῖν», προσεύχεται ὑπέρ εἰρήνης τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, εὐημερίας τοῦ ποιμνίου αὐτῆς ἐπιτοπίως καί ὅπου γῆς καί ἐλεύσεως καί πάλιν εὐσεβῶν προσκυνητῶν, ἵνα συνεορτάσωσι μετὰ τῆς Μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν τήν Μητρόπολιν τῶν ἑορτῶν εἰς τόν τόπον, ἐν ᾧ ἐτέχθη ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Βηθλεέμ, ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2020

Διάπυρος πρός Κύριον εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων